

A FELIDÉZETT MOZDULAT

a virágcsokrot szorongató nagymamák
és az idegességtől fénylő nagyapák
tömegeitől félrevonultan
a zubogó peronnál
egy csendesebb zugot keresve
fal felé fordul egy férfi
egy *hulladéklogisztikai referens*
előre hajol, láthatólag zavarja a lárma
fejbűbja a koszos falnak nyomódik
mintha rosszul volna, vagy dolgát készülne
elvégezni a kukák mellett
seprűje a falnak támasztva, tenyerével
tölcsért formál a telefon köré
amibe lépésről lépésre
hosszú perceken át
megpróbálja elmagyarázni
– vélhetőleg a fiának –
hogyan kell csomót kötni
a nyakkendőre

JELEN

azbeszt-lapokra pettyeget az eső
ki kellene cserélni ezt a hullámpalát
állítólag halálos
majd a nyáron lebontjuk a garázst
mondjuk mindig télen, évek óta
megtalálnánk az alapjában elrejtett
üzenetet a jövőnek
senki nem emlékszik már, mi áll benne

az udvart is fel kellene frissíteni
földet hozni az elhasznált rétegekre
kutyák, nyulak, szárnyasok csontvázaira
az új gyümölcs- és díszfák gyökerei
nem érnek le a szemét alá
a hatástalanított szökőkút
most újra kiásva tátong, mint egy bombatölcsér
nyáron talán már víz is lesz benne

MERIDIÁN

futólag tettél említést arról az ázsiai párról
akik egyetlen szó nélkül ebédeltek
összhangban egy néma hullámhosszon
azt hitted, nem érdekel a világnak az a része
virágzó cseresznyefáink nekünk is vannak
de azóta meridiánokat figyelsz magadban
és a történelemben hiszel, nem a tettben
ezért leszek én, aki lejegyzí, amit a jobb
kezében tartott villa a tányér szélén morzéz
az asztal több száz kilométerre eső végében

SZÉTHULLÁS

ha azt mondod, hogy a kezemből kikerülő
szalvétaroncs egy jégbe fagyott hattyú
egy fákkal és madarakkal teli asszociációs
aknamezón találjuk magunk
romantikus tájkép staffázs alakokkal
kihagyásos technikával
töltöd ki a tartalom helyét
ha megszólalnál, karmok és szárnyak

állandósulnának a végtagok helyett
pedig csak te tudod, ki az
aki egyetlen elsöprő mozdulattal a levegőbe röpít
egy csapat flamingót

A CSOMAG ÁTRUHÁZÁSA

elmentem egy barátomhoz
„gondoltam, hogy legalábbis ég a ház
te csak olyankor hívsz”
miközben gyanútlanul tartotta bennem a lelket
rohamosan közeledtem felé
a szembeszéltől alig láttam
a patak fölött elbontott hidat
ahol beszakadt egy teherautó
az út kettő lett
és már nem köti össze semmi önmagával
nagykabátban ültünk a tetők fölött
cigarettával kínált, közben tekintete
a rossz oldalra tűzött szívre tévedt
amíg beszéltem
könnyszakállt növesztett
én félrenéztem – a kék égen a hold
körül sirályok, mindenütt
ezek az olcsó souvenirerek –
megvártam, hogy kisírja magát helyettem
„megható, mint a hagyma”
mondta nemrég egy kisgyerek